

bom mogel« je zajecľjal in pri tem poškilil na oguljeni nahrbtnik, ki je ležal na fleh. »Če neseva vsak za en jermen,« je prosila ženica, »bo morš da šlo. Kaj ima človek od sejma,« je tarnala, »ako mora nazadnje ostati na cesti.« Zopet je težko zadihala in dušľjivi kašelj jo je napaš del iznova.

»Morda bom pa le lahko sam neseš,« je rekel Pavel. Kar naenkrat mu je bilo čudno pri srcu, ko je gledal ubogo, tresočo se ženico. Naprtľil si je nahrbtnik, ki ni bil lahek. težko je neseš in nekaj trdega ga je ves čas dregalo v hrbet. Izprva ga je jezilo, da se je dal pregovoriti, toda kmalu mu je jelo postajati tako prijetno pri srcu, da se je prijazno ozrl po ženicí, ki je capľjala za njim.

»Ali ti ni pretežko, dečko?«, ga je zopet ogovorila in prijela za nahrbtnik, da bi bil lažji. »Prav nič,« je odvrnil Pavel. Toda na mostu se je moral malo odpočítiti. »Da še mi ne prepoti čepica,« se je opravičeval. Kašľjajoča ženica pa je vzela svojo ruto, mu snela čepico ter mu obrisala čelo, ki je bilo navzlic mrazu čisto potno. Nič več ni bila videti kakor čarovnica. »Priden dečko si,« ga je hvalila, ko sta zopet nadaljevala pot. »Tako sem si želela, da srečam nekoga, ki bi mi pomagal nesešti; če človek nekaj zelo želi, se ta želja navadno izpolni. Takrat po-

maga ľjubi Bog.« — »O ne, ni vedno tako!« je odločno odvrnil Pavel. »Tudi jaz sem si danes tako zelo želeš nečesa, a želja se mi ni izpolnila.« Starka je molčala. Od daleč se je že videla hiša, v kateri je služila njena hčerka. In ko je Pavel odložil nahrbtnik, so se mu tresle noge od utrujenja.

»Hvala ti, sinko moj!« je dejala ženica in ga pobožala po licih. »Nisi vaješ nositi težkih bremen, kaj?« »Ne!« je odgovoril skoro boječe. »Nič ti ne morem dati v zahvalo, ker si mi pomagal,« je menila žalostno. Pavel je že hotel oditi, a starka ga je prijela za rokav: »Denarja ti ne morem dati, morda ti napravi kaj drugega veselje. Sklonila se je čez nahrbtnik, posegla vanj s svojo nagubano roko in...

Pavel bi bil skoraj naglas zaukal od veselja. Ženica je privlekla iz raztrgane vreče krasen kokosov oreh, ki je bil še mnogo večji in lepši kakor oni starega Mihe. Dala mu ga je v roko in rekla: »Na, tu imaš, ostal mi je na sejmu, vse druge so pokupili otroci.«

Pavel je stal nekaj časa kakor prikovan. Nato je veselo zavriskal. Minil ga je ves trud in zopet je lahko poskočil kakor kenguruj. Skočil je čez nahrbtnik, ki ga je izprva tako težil, potem pa naredil tako neizmerno srečnega...

PO PRAVICI...

**Za marľljivost,
dobre rede
vam Miklavž
napolní sklede.**

**Kdor pa v šoli
ní za rabo,
parkelj da mu —
kolerabo**

**in neznansko
dolgo šibo:
z njo bo zdravil
svojo hibo!**